

γού μου πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτενίζοντες ἐφαίνοντο ἀναζητοῦντες ἐν αὐτῷ τὴν πραγματικότητα ὀνείρου ἀπελθόντος· στραφεῖς δὲ πρὸς ἐμὲ εἶπεν,

— Εἰπέτε με, εἰπέτε με τί ἡ ζωὴ ἀξίζει
ὅταν τις ζῇ δίχως νὰ ζῇ καὶ δίχως νὰ ἐλπίζει;
Καὶ ὅταν ζῇ τις τεθνεώς; ὅταν καρδίαν πλέον
δὲν ἔχει καὶ ἀπώλεσε πᾶν ὄνειρον ὥρατον;
τότε βεβαίως ὁ νεκρὸς αὐτὸς διανοεῖται
τί εἶχε, τί ἀπώλωσε, τί ἤλπισ' ἐνθυμεῖται.

IV

— Μετρῶ ἤδη τριάκοντα καὶ τέσσαρας ἐνιαυτούς καὶ ὁμῶς ἐγήρασα σχεδὸν πλέον, ἐξηκολούθησεν ἀπαύστως ἑκλαίον ἐκτοτε ἐνθυμούμενος τὴν ἀγαθότητα τοῦ πατρός μου, ἀπαρηγόρητος ἡμην διανοούμενος τὴν ἐνάρετον μητέρα μου, καὶ ἄνευ καρδίας κατήντησα ἀπολέσας τὴν μνηστήν, ἥς τὸ ἰλαρὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τὰς χάριτας οὐδεμία εἶναι δυνατόν νὰ κέκτηται ἑκλαυσά ἐπὶ τόσον, ὥστε τὰ δάκρυα ἐκοίλαναν τὰς παρειάς μου καὶ χειμῶν δριμύς τὴν καρδίαν μου ἀκαίρως ὡς ἐκ τῶν συμφορῶν κατέκλυσεν. Οὐδένα πλησιάζω! Οὐδένα ἐπισκέπτομαι. Σπανιώτατα μόνον δισεξάδελφόν τινα τῆς μητρός μου, ἐνθα μ' ἀπηντήσατε, ἐκεῖ παραμείναντα πλέον τοῦ συνήθους, ἔνεκα τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ ἀνεχώρησα ἅμα τῇ ἀφίξει ὑμῶν. Ἦδη οὐδὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω, ἢ τὸν θάνατον ὡς παρήγορον βάλσαμον ἀφορήτου ζωῆς. Εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδένα συγγενῆ ἔχω ὡς ἀπολέσας τοὺς πάντας

— Ὅχι, τῷ ἀπεκρίθην δὲν εἶσαι μόνος! Ἐλπίζε! Ὁ θεὸς σ' ἐξαπέστειλεν ὅ,τι ἐπεζήτης! Θὰ εὐτυχήσης!

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι θεῖός σου, ἐπανελάθον· εἶμαι ὁ κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ἀπολεσθεὶς διετὴς ἀδελφὸς τοῦ πατρός σου! Ἡ θεία πρόνοια μ' ἔσωσεν, ἵνα ἐναγκαλισθῶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου ὡς υἱόν μου, διότι κ' ἐγὼ οὐδένα ἄλλον ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ ἢ σὲ μόνον!

ΜΟΥΣΙΚΗ.

ΒΙΟΣ ΒΕΛΛΙΝΗ.

I

Πολλάκις κλίσας τις ἔμφυτος περὶ τινὰ τέχνην ἢ ἐπιστήμην διαδίδεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ καταλήγει συνήθως εἰς ἓνα τῶν ἀπογόνων, ὅστις ἐκτυπῶν τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ, καλλιεργουμένη ὑπὸ τῶν προπατόρων του, λαμπρύνει τῆς οἰκογενείας του τὸ ὄνομα καὶ καθίσταται ὁ τελευταῖος ἀλλὰ καὶ λαμπρότερος καρπὸς τοῦ ἐμφύτου τούτου οἰκογενειακοῦ ὀργασμοῦ. Σπανιώτατα δὲ οἱ υἱοὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν πύτύχνησαν ἐν τῷ σταδίῳ, τὸ ὅποιον ἐνδόξως διέτρεξαν οἱ πατέρες αὐτῶν· διότι, ὡς ἔλεγέ ποτε ὁ υἱὸς τοῦ ἐνδόξου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε, οὐδὲν ὑπάρχει βαρύτερον οὐδὲ ἀνιαιρότερον τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν περιέχει τὸ πατρικὸν ὄνομα. Τοῦτο παρατηρεῖται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν Βερνετῶν (Vernet), αἵτινες κληρονομικῶς ἔσκουν τὴν ζωγραφικὴν τῶν Bach ἀείποτε φημισθέντων ἐπὶ ἀριστοτεχνία περὶ τὴν μελοποιίαν, καὶ πολλῶν ἄλλων.